

זבחים ג

וגבי גט דסתמא פסול – מנלן?

דחייה	אפשרות
דילמא כדרב פפא – דאמר רב פפא: הכא בסופרים העשויין להתלמד עסקינן; ולא איכתוב לשום כריתות כלל!	דתנן: היה עובר בשוק, ושמע סופרים מקרין: "איש פלוני גירש פלונית ממקום פלוני" , ואמר: "זה שמי וזה שם אשתי" – פסול לגרש בו.
דילמא שאני התם, דאינתיק ליה לשם גירושין דההוא!	יתר על כן, כתב לגרש את אשתו ונמלך, מצאו בן עירו ואמר לו: "שמי כשמך ושם אשתי כשם אשתך" – פסול לגרש בו.
דילמא שאני התם, דאינתיק ליה לשם גירושין דההוא!	יתר על כן, יש לו שתי נשים ששמותיהן שוות – כתב לגרש את הגדולה, לא יגרש בו את הקטנה.
דילמא שאני התם, דאין ברירה!	יתר על כן, אמר ללבלר: כתוב, ולא יזה שארצה אגרש – פסול לגרש בו.
	הכותב טופסי גיטין – צריך שיניח מקום האיש ומקום האשה ומקום העדים ומקום הזמן. ואמר רב יהודה אמר שמואל: אף צריך שיניח מקום "הרי את מותרת לכל אדם".

סתירה ראשונה שהביא רבא בדברי רב יהודה אמר רב: תו רמי מילתא אחריתי –

משנה	רב יהודה אמר רב	סתירה
כל הגט שנכתב שלא לשם אשה – פסול. ואפילו לשם גויה נמי פסול!	חטאת ששחטה לשם עולה – פסולה -דמינה מחריב בה שחטה לשם חולין – כשירה -דלאו מינה לא מחריב בה	
גט – דל גויה מיניה הוה ליה סתמא, וסתמא פסול.	קדשים – דל חולין מיניהו הוה ליה סתמא, וסתמא כשירים.	פתרון

סתירה שנייה שהביא רבא בדברי רב יהודה אמר רב:

ברייתא	רב יהודה אמר רב	סתירה
"תוכו" – ולא תוך תוכו, ואפילו כלי שטף מציל! -דלאו מינה מחריב בה – כלי חרס וכלי שטף לא אותו מין ובכל אופן עושה חציצה	חטאת ששחטה לשם עולה – פסולה -דמינה מחריב בה שחטה לשם חולין – כשירה -דלאו מינה לא מחריב בה	
כלי שטף בכלי חרס נחשב כמינה -דמינה מחריב בה	חולין אצל קדשים – כמחיצה אצל תנור; • מה מחיצה אצל תנור לא מהניא לה כלל, אף חולין אצל קדשים לא מהניא ליה כלל. דתנן: תנור שחצצו בנסרים או ביריעות, ונמצא שרץ במקום אחד – הכל טמא. כוורת שהיא פחותה ופקוקה בקש, ומשולשלת לאויר התנור – שרץ בתוכה, התנור טמא; שרץ בתנור, אוכלין שבתוכה טמאין. ורבי אליעזר מטהר. אמר רבי אליעזר: קל וחומר! אם הציל במת – החמור, לא תציל בכלי חרס – הקל? ! אמרו לו: לא; אם הציל במת חמור – שכן חלוקה באוהלין, תציל בכלי חרש הקל – שאין חלוקין באוהלין.	פתרון
	התינוח לרבנן; לרבי אליעזר מאי איכא למימר?	קושי

	דינו של רב - שחטה לשם חולין כשירה	דין של כלי שטף - "תאכל" - ולא תוך תוכו, ואפילו כלי שטף מציל!
תירוץ	דלאו מינה לא מחריב בה	קל וחומר אם הציל במת - החמור, לא תציל בכלי חרס - הקל?!
קושי	אי הכי, התם נמי לימא קל וחומר: קדשים מחללין קדשים - חולין לא כל שכן?!	
תירוץ לקושי	אלא טעמא דרב - כרבי אלעזר; דאמר רבי אלעזר: מאי טעמא דרב? <i>ללא יחלל את קדשי בני ישראל את אשר יריאו לה' - קדשים מחללין קדשים, ואין חולין מחללין קדשים.</i>	
קושי	אלמא אתא קרא אפקיה מקל וחומר ←	הכא נמי, ליתי "תוכו" לפקיה מקל וחומר!
תירוץ		האי "תוכו" - מיבעי ליה לאוכלין שגיבולן בטיט, והכניסן לאויר תנור. סלקא דעתך אמינא: הואיל ובנגיעה לא מטמא, באוירו נמי לא מטמו קא משמע לן. תגובת חכמים: הנך לא צריכי קרא

סתירה שלישית בדברי רב (הביא רב יוסף): שינוי קודש אשינוי בעלים.

רב - בשינוי קודש	רב - בשינוי בעלים	סתירה
חטאת ששחטה לשם חטאת - כשירה, דמינה לא מחריב בה	חטאת ששחטה על מי שמחוייב חטאת - פסולה, דבר מינה מחריב בה	
לשם עולה - פסולה; דלאו מינה מחריב בה	על מי שמחוייב עולה - כשרה דלאו מינה לא מחריב בה!	
התם " <i>אתה חטאת</i> " אמר רחמנא, והרי חטאת לשם חטאת נשחטה.	הכא " <i>וכסר עלי</i> " כתיב - עליו ולא על חבירו; חבירו דומיא דידיה, שמחוייב כפרה כמותה.	פתרון

סתירה רביעית בדברי רב (הביא רב חביבא):

רב - בשינוי בעלים	ברייתא	סתירה
חטאת ששחטה על מי שמחוייב חטאת - פסולה, דבר מינה מחריב בה	"תאכל" - ולא תוך תוכו, אפילו כלי שטף מציל! דלאו מינה מחריב בה! - כלי חרס וכלי שטף לא אותו מין ובכל אופן עושה חציצה	
על מי שמחוייב עולה - כשרה דלאו מינה לא מחריב בה!	ארבעה "תוכו" כתיבי - "תאכל", "תאכל", "תאכל", "תאכל". חד - לגופיה - כלי חרס מטמא אוכלים שבאוירו; וחד - לגזירה שוה - כלי חרס נטמא מאוירו; חד - תוכו של זה (חרס) ולא תוכו של אחר (מתכת או עץ); אידך - "תאכל" ולא תוך תוכו, ואפילו כלי שטף מציל.	פתרון

ויקרא יא:לג

וְכָל־כֶּלִי־חֶרֶשׁ אֲשֶׁר־פָּל מֵהֶם אֶל־תּוֹכוֹ כֹּל אֲשֶׁר בְּתוֹכוֹ יִטְמָא וְאֹתוֹ תִּשְׁפְּרוּ:

